

Да го нѣма. Когато се върнемъ, тука между дветѣ чукари, ще издигна новъ дворецъ. Нѣма да ходя вече никжде. Тежко му, който рече при насъ да дойде. Като два ястреба ще пазимъ царството си отъ високитѣ кули. Да пребжде българско въ светата земя, кждето почиватъ коститѣ на баща ми!

Лицето на майката потъна въ мракъ. Кандилото внезапно угасна.

— Дий! (викаше Марко, замлъкна и се вслуша.

Чу виковетѣ на народа вънъ. Скочи и отиде до прозореца. Черно бѣше около двореца отъ хора. Всички викаха, махаха шапки и развѣваха запалени борини.

Царевича бързо се върна при леглото на майка си. Задушаваше се отъ радостъ.

— Вижъ, повдигни глава, мамо, погледни народа. Изведнѣжъ се наведе. Извика:

— Мамо! Мамо!

Прекара ржцетѣ си презъ лицето ѝ, взе главата ѝ, повтори съ страхъ:

— Мамо! Мамо!

Жената лежеше мъртва.

Царевича обори глава надъ нея и заплака неудържимо.

— Да живѣе царевича! викаше народа.

И размахваше пламнали борини.

